

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXV. évfolyam

2014. január-február-március

543. szám

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,

szeretettel köszöntöm Mindnyájukat az idei év első számának, immár az 543. számnak megjelenése alkalmából. Több, mint egy éve, hogy Borbás Károly korábbi főszerkesztő és felesége-munkatársa, Erzsébet asszony kérésére átvettem a lap szerkesztését. Az ezzel járó munka természetesen nem könnyű, de nagyon örülök, hogy a felkérést elfogadtam, egyrészt a sok kedves, pozitív visszajelzés, bátorítás miatt. Meg azért is, mert mint a magyar emigráció története iránt érdeklődőnek nekem is fontos, hogy ez a megszakítás nélkül valószínűleg legrégebben működő emigrációs újság (a lap az MHBK 1947-es megalakulása után 1948-ban indult, majd mai formájában 1950-től jelenik meg) tovább élhessen s valóra válthassa egyik eredetileg vállalt célkitűzését, a világban szétszóródott magyar katonák és hozzátartozóik, leszármazottaik összekötését. Az idő haladtával az olvasók sorai persze ritkulnak, de a lap továbbra is betölti a kapocs szerepét.

Fontosnak tartom, hogy ameddig léteznek MHBK csoportok a világon, addig a körökben lezajlott eseményekről továbbra is hűen beszámoljunk, hiszen ezek érdeklik olvasóinkat, a beszámolóknak pedig dokumentumértéke is van. Másrészt minden egyes rendezvény vagy megemlékezés mögött áldozatos szervezőmunka húzódik meg, mind külföldön, mind Magyarországon.

Apró, de fontos változtatás, amit tavaly óta talán észrevettek, hogy a lapban, például a Rövidhírek rovatban illetve beillesztett megjegyzések és adalékok formájában, a magyar emigráció ill. diaszpóra egyéb, nem pusztán MHBK-s eseményeire, történetére, résztvevőire is utalok néha, hiszen nem árt, ha ezeket is megemlítjük, illetve ha az MHBK-történelmet a világmagyarország összefüggésébe helyezzük.

Külön köszönet illeti a lap összes munkatársát, ezek sorában a volt főszerkesztőt és feleségét, a torontói nyomda dolgozóit, az MHBK Központi Vezetőjét és Főcsoport- ill. csoportvezetőit, az anyagot beküldőket Észak- és Dél-Amerikából, Ausztráliából, Európából és a Kárpát-medencéből, a helyi elosztókat és terjesztőket, valamint általában a magyar honvédelemben és hagyományápolásban tevékenykedőket. Szintén köszönetet mondok a lapot fenntartó Zrínyi Alap támogatóinak, kérjük, lehetőségeikhez mérten továbbra is viseljék azt szívükön.

Olvasóinknak pedig köszönöm a sok levelet, hozzászólást, adatot, s a régi lapszámokat is, melyeket felhívásunkra válaszolva elküldtek. A kérés továbbra is fennáll: ha régi, az MHBK, a Vitézi Rend és egyéb rendek, a Magyar Királyi Csendőri Bajtársi Közösség vagy egyéb hagyományőrző szervezet régi

**Hadak Útján Bajtársi Híradó
A Magyar Harcosok Bajtársi
Közösségének tájékoztatója
World Federation of Hungarian
Veterans**

Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként, március, június,
szeptember és december hónapokban.

ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing,
Toronto

A szerkesztő levelezési és emailcíme:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely

P.O.Box 982740

Park City, UT 84098, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Címváltozások bejelentése, előfizetési
cskek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy-
Britanniából kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans

Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-
Amerikából előfizetési díját ill. Zrínyi Alap
járadékát kérjük erre a címre állítsa ki és
postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,

USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
örzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

**Március, június, szeptember ill.
december 1.**

**Az időről-időre fellépő helyhiány
kapcsán megértésüket kérjük,
amennyiben lehet, a beküldött anyagot
a következő számokban közöljük.**

A tartalomról:

-Az emigrációs csoportok hírei

-v. Ferenczy Lóránt: A magyar politikai
emigrációk

-v. Lengyel Alfonz: Egy Mindszenty-kereszt és
egy festmény története

-Emlékezés évfordulóinkra: Don-kanyar,
Budavári kitörés, Csendőrnep, Drezda
bombázása

-Kovács József: Egy doni katona élete – Fekete
Dénes interjúja

-A kommunizmus áldozatainak emléknepja

-Hazai események és megemlékezések

-Halálhírek, rövid hírek, levelek, események

sajtótermékeire vagy irataira bukkannak, s azok már nem kellenek, kérjük, küldjék el azokat a szerkesztő címére, megőrzés, archiválás, feldolgozás céljából.

Örömmel tapasztaljuk, hogy odahaza a Magyar Honvédség tekintélye megerősödött, s a katonai életpálya újból vonzó, elég, ha csak a felsőoktatási intézményekbe beiratkozók szépen növekvő számát nézzük.

Közelednek a 2014-es országgyűlési választások. Kérünk mindenkit, hogy lelkiismeretére és ne hamis, félrevezető szórólapokra vagy propagandára hallgatva szavazzon, azért, hogy folytatódhasson az a helyes irány, melyet Hazánk sorsa az utóbbi néhány évben vett.

Áldott Húsvétot és kellemes tavaszt kívánok mindnyájuknak szerkesztői tisztelettel,

Dr. Tóth Gergely

Kicsit megkésve küldöm a “Borbála-nap” leírását;
bajtársi köszöntéssel, Loló.

v. Ferenczy Lóránt, MHBK Argentínai Főcsoportvezető (szül. Győr, 1925): “Borbála-nap” Buenos Airesben, 2013. december 8-án

December 8-án, vasárnap délután, uzsonna keretén belül ünnepelték Szent Borbála napját az argentinában élő magyar tüzérek. Redl Isa-Lizi háziasszony, az alulírott élettársa fogadta a vendégeket finomságokkal. Mint minden “Borbálán”, most is jelen volt az argentin tüzérek “Nagyasszonya” (*aki azért elhunyt; a szerke.*), a 94 éves Rakolczay Márta, Rakolczay tüzér-vezérkari alezredes özvegye. A Borbála szerepét Szentpétery “Zizi”, a már régen tragikusan elhunyt Szentpétery Attila tüzérfőhadnagy lánya vállalta. Az avatási “pribék” szerepét, mint mindig, most is Jakab Nándi látta el, a tőle megszokott jó humorával. Az Argentínában egyedül még élő m.kir. tüzértiszt, v. Ferenczy Lóránt MHBK főcsoportvezető mondott rövid emlékeztetést:

“A III. században a Márvány-tenger közelében élő (Szent) Borbálát apja egy toronyba zárta, hogy megvédje minden kívülről jövő rossz befolyástól. Felőve, a lány minden a kezét megkérő fiatal férfit visszautasított. Apja egy utazása előtt elrendelte a kőműveseknek két új ablak kivágását a toronyba, de visszajövet három új ablakot látott. Lánya bevallotta, hogy a “Szentháromság” tiszteletére rendelt el három ablakot, mert keresztény lett. A feldühödött apa lányát bíróság elé cipelte, és kereszténysége miatt halálra ítélték. Az apa maga hajította végre pallosával a kivégzést, de amikor lánya fejét levágta, villám csapott bele, s ő is meghalt. Sokan azt gondolják, hogy Borbála a villám miatt lett a tüzérek védőszentje, pedig a valóság az, hogy miután toronyba volt zárva, és a harangok is tornyokban vannak elhelyezve, így lett a harangöntőke védőszentje. Miután az első ágyúkat harangokból öntötték, így lett Szent Borbála a tüzérek védőszentje is. Borbála aztán védőszentje lett nemcsak a tüzéreknek és harangöntőknek, hanem a bányászoknak is, mert a vasból, vagy bronzból készült harang alapanyagát ők bányászták.”

Az előadó azt is ismertette, hogy bár a M. Kir. “Gábor Áron” Honvéd Tüzérségi Hadapródiskolában végzett, ahonnan kizárólag tüzér-tiszteket avattak, mégsem ismertették velük az ágyú és a tüzérség feltalálóját, megszervezőjét. Ez után kutatva, az emigrációban angol szaklapokból értesült, hogy az ágyú feltalálója az ágyúgolyóval, és első gyártója a magyar Urbán Nándor, aki az 1400-as évek közepe felé felajánlotta tervét a török támadások ellen védekező bizánci császárnak. De ennek katonai tanácsadói a tervet hadi alkalmazásra alkalmatlannak minősítették, amiért a megsértődött Urbán átment a török szultánhoz, felajánlva tervét. A szultán megígérte, hogy ad elég aranyat az első ágyú legyártásához, és ha az sikeres, többet is, viszont ha a terv nem válik be, akkor Urbán fejét veszi. Miután az ágyú jól működött, a szultán mindig nagyobb és nagyobb ágyúkat gyártatott, és amikor az már igen messzire volt képes lőni, meg volt elégedve, mert úgy gondolta, hogy ezzel le tudja rombolni a vár falakat s könnyen el tudja foglalni Konstantinápolyt. Urbánt elhalmozta arannyal, bár később a tüzérség egyedül nem volt elég a vár elfoglalására. Urbán sem gondolta volna, hogy hetven év múlva a törökök saját hazája, Magyarország ellen indulva olyan hatalmas ágyúkkal jelennek meg, amiket tucatnyi ökör húz.

Ezután került sor a tb. tüzérek avatására és a már tüzérek előléptetésére. Új tb. tüzérek lettek Monostory Ildikó, Incze Marika és Szentpétery Zizi, főtüzérré és tb. tűzmesterekké léptették elő Paál Magdít, Ladányi Sacit (a 2011. július 24-én elhunyt v. Ladányi Domonkos ejtőernyős tiszt özvegyét; a szerk.) és Terek Zsófit, főtüzmesterekké pedig Döry Ilcsit és Redl Izát. A tüzér-családból származó Grábner Bandi is jelen volt feleségével. Üdvözetüket küldték Bács Zoltán volt argentinai magyar konzul és felesége Léna is.

Dobozy István, az MHBK Adelaide-i (Dél-Ausztrália) VRNT Főcsoportvezetője beszámolója:

„Az Adelaide-i magyarok egy része, köztük MHBK-tagok is, sok munkát végzett a **XV. Ausztrália-i és Új Zéland-i Magyar Kulturális Találkozó** megrendezésével. A Találkozó programja közül három eseményről adok rövid beszámolót.

2014. január 1. Az MHBK, a Vitézi Rend és a Lovagrendek díszebédje

Goór György az MHBK Ausztrália-i vezető és Szent László Társaság és Rend főkapitánya a következő üzenetet küldte:

Kedves Honfitársaim, Rendtársaim és Bajtársaim!

Családi okok miatt nem tudok a Találkozó Bajtársi Díszebédén személyesen ott lenni, de biztosítok mindenkit, hogy lélekben én is Veletek vagyok.

A Találkozók egyik feladata közelebb hozni egymáshoz a Kárpát-medencétől távol élő magyarokat. Erőt meríteni egymástól, boldogan érezni, hogy magyarok vagyunk bárhova is sodort minket a múlt század szépséges vihara. (...)

*A Vitézi Rend, a Szent László Rend, és a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége büszke múltra tekintenek vissza. **A Vitézi Rendet** vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzója alapította 1920-ban, hogy elismerje és jutalmazza azokat, akik a Hazánkért és Népünkért, átlagon felüli szolgálatot teljesítettek életük kockáztatásával a XX. század nagy vérontásában. Az elismerés örökléssel folytatódik az utódoknál, hogy a nemzeti érzés lángját ne hagyjuk kialudni. A Rend tagjai büszkén emlékeznek apáik, nagypapák hősi tetteire és öntudatosan viselik a jelvényt szívük felett. A két baború közötti években a Vitézi Rend számos tagja földjuttalomban is részesült. Ez sajnálatosan megszűnt 1945-ben, mikor a Szovjetunió megszállta Magyarországot. A Vitézi Rend vezetőiből többen Németországban fejezték be a baborút. Ezek lelkes munkájával a Rend tovább folytatta működését a szabad nyugati országokban és neveli az utódokat a vitézi szellem, a vitézi erkölcs és honszeretet ápolására, továbbvitelére.*

***A Szent László Rendet** még Nagy Lajos Király alapította Szent László király iránt érzett óriási tisztelete miatt. A XIV. Században, az erkölcsi erő és harci kedv támogatására a magyar férfiak legjobbjai voltak a Rend első tagjai. A Rendek szigorú szokása szerint, vagyonuk nagy részét, vagy annak teljességét a Rend céljaira adták, a szegények, a nincstelenek megsegítésére. Ezt a Habsburg család önkényuralma megszüntette és a Rend vagyonát bekebelezte a Mária Terézia Rendbe. Az 1848-49-es Szabadságharc után a Habsburgokat kikerülve IX. Pius Pápa segítségével 1861-ben újra megindult a Rend jótékonyági munkája. 1942-ben József főherceg vezetésével 40 tagú Emlékbizottság alakult, a továbbfejlesztés kidolgozására. A Rend működése a Szovjet megszállás miatt megszűnt, de az Emlékbizottság 24 tagja nyugatra menekült és József főherceg vezetésével folytatódott a Rend munkája Szülőhazánk határain kívül. József főherceg utódja vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc vezérezeredes lett, kinek halála után Msgr.vitéz Vargha Gábor vezette a Rendet haláláig. Ezt követően a Rend Káptalanjának felkérésére én lettem Msgr.vitéz Vargha Gábor utódja. A Szent László Rend négy Földrészen élő 250 tagja rendszeres adományokkal támogatja és segíti a Kárpát-medence keresztény, egyházi intézményeit*

***A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége** 1947-ben alakult azzal a céllal, hogy egy esetleges 3. Világháború alkalmával harcos egységeket alkotva, tudjuk felszabadítani Hazánkat a Szovjet megszállás alól. A politikai események ezt nem engedték meg. A nyugatra visszavonuló katonai alakulatok és polgári menekültek kénytelenek voltak új hazát keresni a puszta megélhetés miatt. A kivándorlás új és nehéz szervezési munkával járt és az évek múlásával, a letelepedéssel, soraink apadni kezdtek. 1956.október 23. lelkesedéssel emelte Hazánk felszabadításának eshetőségét, de a szovjet harcok miatt durva beavatkozása becsukta számunkra a remény kapuját. Mire a 90-es évek elején a hazatelepedés lehetősége valóra vált, az évtizedek során a Hazá hívószavát várók nagy része, a Föld valamelyik temetőjében pihen megérdemelt nyugalomát. Éveink számának növekedésével ellentétben, egyre csökkenő létszámmal működik ma egy-egy csoport. S bár a „harcosok” szó katonai*

jellege ma már elhalványodott, a „bajtársi” szellem épp olyan erős a „közösségünkben”, mint volt 66 évvel ezelőtt. Kérem a Mindenbatót, hogy ezek a nemzeti szervezetek még hosszú évekig működhessenek, Szülőbázánk támaszakként innen Dél-Keresztje alól is, szellemi vitéséggel, és hagyományos magyar becsülettel.

*Rendtársi, bajtársi, és bonfütársi szeretettel küldöm üdvözleteimet, az Adelaidei Találkozó Bajtársi Díszvéd résztvevőinek
Goór György*

Az üzenet felolvasása után Vajda György mondott egy rövid beszámolót az MHBK helyzetéről Perth-ben. Utána Mécs János „Amikor Megkondul az Estharang!” című versét mondta el, de mielőbb befejezte volna megszólalt a harangszó és a színpadon Édesanyák és leányok égő gyertyákkal a kezükben elimádkozták a Miatyánk-ot, amit a vers utolsó két sorával fejeztek be: „És a gyertyáink fénye ragyogjon az égbe, Hősi halottaink emlékére.”

2014. január 4. Az Elszakított Területek ebédje

Az ebéd elfogyasztása után Juhász Gyula Trianon című megzenésített versét videó vetítésben láthattuk. Ennek folytatásaként idéztem a múlt Trianon-i megemlékezés anyagából:

„Magyarország feldarabolása történelmi ostobaság, szervezett gonoszság, ami káros és igazságtalan. A döntés nem csak területeket választott el, hanem magyar névsoportok elnyomását is jóváhagyta. A Trianoni szerződést reánk erőszakolták, ami milliókat szakított szét; családokat, szerető embereket, közösségeket. Ennél rosszabb csak az lehet, amikor magunk választjuk el egymást a magyar nemzettől a széthúzás, a bántalmazás és a megkülönböztetés által. Ezt nem erőszakolja reánk senki, de ellenségeink nagyon örülnek neki, mert ez egy ördögi cselekedet, ami rombolja a jót és az igazságot. Kérem, mindig védelmezzük nemzetünk érdekeit.”

Dr. Erdélyi Géza felvidéki nyugalmazott püspök beszédében beszámolt az Európai helyzetről és nemzetünk védelmére szolgáló cselekedetekre biztatott mindannyiunkat. Ezek után a fiatalok néptáncok bemutatásával szórakoztatták a megjelenteket.

2014. január 5. A Regnum Marianum kertjében lévő idő kapszula lezárása és az Emlékmű megáldása

A történelmi Nagy-Magyarország térképét ábrázoló emlékmű egy időben készült el a XV. Ausztráliai és Új Zélandi Kulturális Találkozó rendezésével, itt Adelaide-ben. Ünnepelesen megáldották az emlékművet és lezárták az idő kapszulát egy bronzból készült emléktáblával.

Adelaide, Ausztrália: Új emlékmű a Regnum Marianum Magyar Katolikus Közösség kertjében

A kapszulában elhelyezett iratok, a Dél-Ausztráliában működő Magyar egyházak és egyesületek megalakulásáról és működéséről, rávilágítanak a munkánkra, amiket kötelességként végeztünk. A korábban érkező menekültek sok gondnal kellett megküzdjenek, amikor új életet kezdtek ebben a hazában, de ezek mellett megtartották a magyarságukat és megvédték a magyar nép becsületét abban a reményben, hogy egyszer eljön hazánkban a szabad választás esélye és a nemzeti érzés újabb gyümölcsöt termel népünk javára. Itt

évtizedeken át a legjobb viszonyt ápoltuk helybeni politikusokkal és vezető egyéniségekkel, akik megjelentek nemzeti ünnepeinken Magyarország érdekeit támogatva. Ez a folyamat továbbra is megtalálható gyermekeink és unokáink soraiban, akik életben tartják értékeinket és az újonnan érkező emigránsokkal egyesülve, belemerülnek a hagyományok ápolásába.

Az időkapuszula lezárása után Nt. Szabó Attila református lelkész üdvözölte a megjelenteket, megáldotta az emlékművet és elénekeltük a Magyar Himnuszt.”

Csibi Lóránd (Cleveland): A 2014-es clevelandi MHBK bál, kicsit másként

Szombat este van, hull a hó, vastag csönd lepi be a házak közti lombtalan bokrokat, fákat. Az égen foszladoznak a felhők, előbukkan a hold, előrevetítve a közelgő fagyot. A megannyi füstölgő kémény jóízű melegséget sejtet, a párás, befagyott ablakok mögött mozgó, elmosódott alakok az élet jelei. Az utakon hangtalanul suhan néhány autó, maguk után hosszú, kavargó, csillogó hófergeteget hagyva.

A tükör előtt a bocskai nyakkendőmön az utolsó simítást végzem, a hímzett fehér ingem nyakát begombolom, a kinti hidegnek már a gondolatába is beleborzongok. Indulnunk kell az MHBK bálra. A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége tavalyi 60. bálján vettünk részt először, Andaházy Géza bátyám díszvendégeként. Az idén szintén az ő jóvoltából lehetek ott újra a nejemmel együtt.

Nem kell sokat autózni, mégis aggodalommal gondolok a behavazott utakra, a hóbuckás parkolókra. Nem is volt olyan rossz a tizenöt perces út, ahogyan a Marriott hotel parkolója is aránylag járható. A 61. MHBK-bál itt került megrendezésre, Kőrössy János, kedves felesége, Ildikó és szervező bizottság többi tagjai áldozatos munkája eredményeképpen. Előzetes elmondásuk szerint ez több, mint a huszadik, ami az ő kezük munkáját dicséri. Nejem szorosán belém karol, ahogy a parkolón átvágva belépünk a síkos, havas járdáról a meleg folyósóra. Itt már a rendezvény zsvivaja üti meg a fülemet, meglepetésemre csupán pár szék üres, azok is csak az itéletidőnek köszönhetően. Alig foglalunk helyet az asztalunknál, a vacsorát máris felszolgálják, mindenkinek az előre kiválasztott óhaja szerint. Nagyon ízletes a hal, a csirke meg a marhasült. Honnan tudom? Az asztalunknál mindhárom fogásból szolgálnak föl és üres tányért visznek el a szemem láttára a felszolgálók!

Máris kezdődik a gálaműsor. Most éppen a John Carroll Egyetem Tartalékos Tisztképző

Díszgárdája, díszegyenruhában, feszes arccal masírozik be és ezzel egyidőben nyitják meg az ünnepi jótekonysági bált a zászlók felvonultatásával.

Debreczeni Sonja Washingtonból érkezett, már sokadszorra, hogy az egész műsort levezényelje. Most ő lép a mikrofon elé és köszönt minden résztvevőt. Utána Kőrössy János MHBK főcsoportvezető szól a nagyérdemű vendégsereghez, utalva e bál hosszú éves hagyományára és fontosságára. A szemem végigsiklik a még ülő vendégeken és szívem megtelik melegséggel, amint a hölgyek szebbnél-szebb estélyi ruháit és az urak frakkjait, no meg az elegáns Bocskai díszöltönyöket veszem számba. Megállapítható, hogy a mai napig elismerő és csodálkozó tekintetek kísérik a magyar hagyományos öltözködést bárhol a világon. Jaj de szépek a lányok, akik éppen most sorakoznak fel édesapjuk karjaira támaszkodva, gyönyörű ruhájuk susogva uszik a levegőben, s amint egyenként nevüken szólítják őket, kísétnak a táncparkett közepére. Majd egy kecses térdhajtás után átveszik őket párjaik, akikkel el is kezdik a lassú keringőre körbe táncolni a táncteret. Természetesen a Harmónia zenekar az, amely egész este zenélni fog, akiktől lehet kérni bármilyen zenét s azt eljátsszák gondolkodás nélkül, igazi profik módjára.

Egyre többen csatlakoznak a táncoló párokhoz a táncparketten, ami ettől a pillanattól kicsinek bizonyul, mivel pár perccel azelőtt egy hirtelenjében úgy 170 embert számoltam össze. Az asztaltársaságunk is táncol pár dal erejéig, majd a bár felé veszem utamat, ahol a finom magyar borok közül választok egyet és visszasétálok az asztalunkhoz. Társaságunk népes hölgykoszorúval gazdagodott, amíg oda voltam, így mi férfiak az asztal mellett állva beszélgetünk. Már korábban a díszvendégek közt észrevettem Böjtös László clevelandi tb. konzul urat és Sárosi Richardot, a William Penn biztosítótársaság *(amelyet Verhony Segélyegylet néven 1886. február 21-én alapított 13 magyar szénbányász a Pennsylvania állambeli*

Hazletonban; a szerk.) vezetőbizottsági tagját. Kézfogással üdvözlöm mindkettőjüket, majd felkérem a konzul urat egy rövid interjúra, amit szívesen el is fogad. Ezt a bál végére kell halasztanom, ugyanis közben a clevelandi Regősök érkeznek a színpadra, ahol elkezdik a magyar népi kincsünk színes és változatos tarsolyából előhuzgálni a szebbnél-szebb táncokat, amelyeknek álló taps volt a jutalma. Egyetlen dolog marad csak hátra, a bál királynőjének megválasztása. Szentkirályi Hanna hordhatja egy évig a koronát, ami fontos és felelőségteljes munkával társul.

A halvány fényben úszó táncparketten most már mindenki felszabadulva táncol és mulat,

mivel a bállal kapcsolatos kötelező dolgokat maguk mögött tudhatják. Összességében egy újabb, felemelő érzésben gazdag, szervezésben hibátlan MHBK bált láthattunk, ami méltó garancia a jövőben is sorra kerülő bálra.

Az óra elütötte az egyet, amikor a majdnem üres teremből a fogasról lekasztottam két kabátunkat, s egyiket felsegítve nejemre, a másikat a vállamra kanyarítva elindultunk az autónkhoz. Gondolatban újra megköszöntem Géza bátyám meleg jószívűségét és a hideg, havas úton hangtalanul visszasuhantunk a vasárnap ölelő, pihentető karjaiba.

v. Lengyel Alfonz, nyá. ezredes (Sarasota, Florida) története a kommunizmus alatti megpróbáltatásairól és egy festmény történetéről

“Ahogy tavaly Te is láttad, nálam van Mindszenty hercegprímás főpásztori keresztje, amit annak idején Haydu K. Gyögynek, az USA hivatalos “öregamerikás” (*azaz a XX. sz. eleji nagy magyar bevándorlási hullám tagja; a szerk.)* kiküldöttjének adott, amikor Mindszentyt meglátogatta Pesten az amerikai nagykövetségen. A tervem az volt, hogy a keresztet a Keresztény Múzeumnak adom, amikor idén (2014) ősszel a Ludovikás avatásom 70. évfordulójára Budapestre megyek. Közben beteg lettem. Ha már akkor nem élnek, akkor a feleségem fogja azt elvinni.

Van a nappalimban egy kép, története Mindszenty bíboros úr nevéhez fűződik: Amikor elvégeztem a jogot s megszereztem a jogi abszolutóriumot, de ledoktorálni nem engedtek, akkor a Hercegprímás úr beajánlott engem a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium Tudományos Osztályára előadónak (1948-1950). Azon az ügyosztályon a falumúzeumok s több más intézmény szervezési munkájában vettem részt. A múzeumok a mi minisztériumunkhoz tartoztak szakmailag, viszont területileg a belügyminiszter alá. Nálunk Dr. Ortutay Gyula néprajzos professzor volt a miniszter, a belügynel pedig Kádár. Az Ortutaynál való bemutatkozásra menve az ajtó előtt láttam kidobva azt a Mária a gyermekével c., közel életnagyságú szobrot, amiből a Zsolnay gyár csak egyet készített Gróf Klebelsberg Kunó akkori vallás- és közoktatásügyi miniszter részére. A miniszter személyi titkárnőjétől, Pannitól, Radnóti Miklós özvegyétől kérdeztem, hogy elvihetem-e a szobrot az irodámba. Azonnal megengedte, nehogy a szemébe vigyék. Egyik reggel a Csillagvizsgáló igazgatójával együtt mentem be az irodámba, ahol láttam, hogy a szobor darabokra törve fekszik. Dühömben káromkodtam a sztálinista magyar kommunistákra, akik még szemét módon minket Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumnak neveznek, hogy a nyugatiakat megtéveszték, de nem bírnak ki elnézni egy keresztény szobrot.

1950 tavaszán Ortutay összehívta az egész minisztériumot s kijelentette, hogy nemcsak Rákosi, hanem ő maga is követelte az ÁVO-tól, hogy Mindszentyt letartóztassák. Utána azt kérdezte, hogy ki van ennek ellene. Csak ketten álltunk fel, a számvevőség igazgatója és jómagam. A számvevőség igazgatója szívszélhűdésben néhány nap múlva meghalt, engem meg az év november 5-ikén az ÁVO letartóztattott. Először azért kínoztak, mert azt állították, hogy azért szerveztem a falumúzeumokat, hogy annak leple alatt a bárók, grófok, mágnások és gazdag zsidók vagyonát azokban a múzeumokban együt tarva megmentsem, a kommunizmus bukását várva, hogy akkor azokat a népnézőknak visszaadhassam.

Egy idő után a kommunisták a Váci Fegyház ÁVÓS részéből, ahol magánzárkában voltam és hat hónapon át naponta különböző kínzásokon estem át, bevittek a népköztársaság megdöntésére irányuló kísérletért elítélni a gyűjtőfogságba. Ott találkoztam a Zsolnay fiával, aki átvette a világhíres Zsolnay gyárat. A gyárat persze államosították és őt halálra kínozták a börtönben. Az édesapja készítette a szobrot

Klebelsbergnek. Elmeséltem neki, hogy hogyan mentettem meg a szobrot s mi történ vele, valamint énvelem is. A fiatal Zsolnay nemsokára a kommunisták börtönében meghalt.

Az elítélésem után az eredeti vád megváltozott. Mindszenty és Kádár már börtönben voltak, bár Kádár Sztálin parancsára Rajk Lászlót kivégeztette, mégis Rákosi Kádárt lecsukatta. A vád ellenem így más, még abszurdabb irányt vett és ezután azért kínoztak, hogy valljam be, hogy Mindszenty azért tett a minisztériumba, hogy ott falumúzeumok szervezése leple alatt a Titóista főnökömmel, Dr. Kardos Lászlóval, és Kádárral kössem össze Mindszentyt, hogy Titóval együtt összeesküdjünk Sztálin ellen. Hetente többször kínoztak és csak akkor hagyták abba, amikor Sztálin meghalt (1953). Ekkor átvittek a várpalotai rábbányába.

Ezt az esetet egy amerikai festő kollégámnak részletesen elmondtam. Ő ezt képet festette olyan módszerrel, hogy érezttette, mintha a szobor darabkáit rakta volna össze. Jézus helyett miniatúrbe lekicsinyítve engem tett összevert arccal Szűz Mária ölébe. A képet kiállította a halála előtti nagy gyűjtémenyes kiállításon és 1984-ben nászajándéknak nekünk adta.

Barátsággal ölel,
Alfonz”

A hercegprímás jelenleg Amerikában őrzött keresztje, ami hamarosan hazakerül

v. Ferenczy Lóránt, az MHBK Argentínai Czetz János főcsoport vezetője: A magyar politikai emigrációk

Magyarország – magyar területen – a végvári harcokban százhatvan éven keresztül hadakozik a muzulmán törökkel, védve a keresztény Európát, amíg annyira legyengül, hogy az európai nemzetek attól félve, hogy győztesen a törökök majd a többi európai népet támadják meg, 1686-ban közös hadsereget küldenek a magyarok segítségére, felszabadítják Buda várát, de Temesvár környékéről csak 1720 táján tudják kiűzni a magyarok a törököket.

II. Rákóczi Ferenc fejedelem magyar vezetést szeretne Magyarországon, magyar érdekeket képviselve, ezért – francia biztatásra – az 1700-as évek elején kurucaival felkel a Habsburg uralkodó ellen, de kezdeti

sikerei után a “labancok”, akik félnek, hogy a Habsburg uralkodó veresége után a törökök visszatérnek a teljesen legyengült Magyarországra, a Habsburg uralkodó mellett foglalnak állást, s a Habsburgok segítségével legyőzik Rákóczi kurucait. Rákóczi közvetlen törzsével végül Rodostóba, Törökországba emigrál, néhány kuruc vezére pedig az észak-amerikai szabadságküzdlemben tűnik ki. Ez az első politikai magyar emigráció.

Amikor a XIX. sz. közepén az osztrák császár nem volt hajlandó megkoronáztatni magát magyar királlyá, a nép felkelt, és követelte a parlamentáris joggyakorlatot, ami végül szabadságharchoz vezetett, amit az osztrákok csak a “Szent Szövetség” alapján az orosz cár segítségével és hatalmas seregeivel tudtak elfojtani, miközben a kisebbségeket akarták fellázítani a magyarok ellen. Kossuth Lajos, a szabadságharc vezetője közvetlen törzse előbb Angliába, majd az USA-ba emigrált (*ahol több magyar települést is alapítottak, pl. 1850-ben Újbázy László vezetésével az Iowa állambeli New Buda-t is; a szerk.*). Asbóth Sándor szabadságharcos tábornok, mint az USA nagykövete Argentínában húnyt el, ahol Czetz János szabadságharcos tábornokot az argentin hadsereg ezredesi rangban átvette. Ő szervezett meg több ottani intézményt és magát az argentinai katonai akadémiát is, s a mai napig nagy tisztelet övezi argentin részről is.

Az I. világháború után 1920-ban “eltulajdonították” Magyarország területének majdnem háromnegyed-, lakosságának kétharmad-részét, erdeinek 80 %-át, vasércbányáinak 90 %-át, összes só-, arany-, ezüst- és rézbányáját. És mindezt népszavazás nélkül “ajándékozták” a franciák és angolok a szomszédos népeknek, hogy maguknak baráti államokat szerezzenek. Több millió saját hazájában született magyar hirtelen külföldi, majd üldözött lett. Rengetegen vándoroltak ki az elorzott magyar területekről, főleg Észak- és Dél-Amerikába.

1945-ben a II. világháború után – ami az I. világháború igazságtalanságai miatt tört ki – Magyarország még súlyosabb helyzetbe került, mert odadobták martalékul a kommunista Szovjetunió részére. A háború után a már Nyugat-Európában állomásozó kétmillió katona és menekült civil magyarból csak egy millió nyolcszázézer tért vissza hazájába (és szenvedett a kommunisták általi meghurcoltatást); jó kétszázézer – nagyrészt értelmiségi – külföldön maradt a szovjet megszállás miatt. Ezek egy része Nyugat-Európába, nagyobb része pedig Észak- és Dél-Amerikába és Ausztráliába vándorolt.

A magyarság 1956-ban aztán felkelt a hatalmas elnyomó szovjet túlerővel szemben. A nagy távolságok, és a Nagyhatalmak intézkedései, amik néhány segélyakción túl terjedtek, megakadályozták a korábban külföldre került magyarságot, hogy aktív segítségére legyen az otthoni szabadságharcosoknak. Ismét kétszázézer kiváló fiatal magyar emigrált Nyugatra a vesztes szabadságharc után. Ez az ötödik, és remélhetőleg az utolsó magyar politikai emigráció.

1989 tavaszán a magyar katonák szétvágták a “vasfüggönyt”, ami rövidesen a berlini fal leomlásához és Közép-Európa kommunista uralom alóli felszabadulásához vezetett. A hosszú szovjet megszállás miatt azonban csak nagyon kevés magyar tért vissza hazájába, mert külföldön kialakult családja és leszármazottai már ott alapították meg életüket, sőt soknak házastársa nem magyar.

Külföldön a lassú beolvadás elkerülhetetlen, de amíg lehet, segítsük a külhoni magyar sajtót anyagilag és híreinkkel, ezek között a “Hadak Útján” Bajtársi Híradót, ami öt világrészen fogja össze a magyarságot, és hidat képez otthoni bajtársaink felé. (Buenos Aires, 2014)

Felhívás, kérés régi lapszámokkal és MHBK-anyagokkal kapcsolatban

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,

arra kérjük Magukat, hogy ha vannak olyan régi **MHBK Bajtársi Tájékoztatóik** (ez legjobb tudomásunk szerint Karintiában indult 1948-ban) és régi **Hadak Útján** számaik (ami kb. 1950-től jelent meg), melyre már nincs szükségük, legyenek szívesek elküldeni szerkesztőségünk postafiók-címére, hogy archívumunkban tovább őrizhessük őket az utókor számára. Ha nagyobb tételről van szó, a postaköltséget utólag szívesen megtérítjük. Emellett régi, az MHBK-ra, a Vitézi Rendre és egyéb emigrációs rendekre és szervezetekre vonatkozó, már nem kellő anyagok, iratok, feljegyzések is érdekelnek.

Köszönettel, a szerkesztő

A Központi Vezető üzenete

Kedves Bajtársak!

Remélem, hogy ez a nagyon hideg és havas tél, ami mindyájunkra szakadt, jó egészségben és biztonságban talált mindenkit. Ez az üzenet rövid lesz, de kérem, hogy fontosságát megértsetek, és hogy amit kérek, mielőbb megtegyétek.

1. 2014-ben van az I. világháború kezdetének 100. évfordulója, mely négy évi óriási veszteségek és szenvedések után, a győztesek által reánk kényszerített aljas és igazságtalan “béke” miatt Hazánk megcsonkításával végződött. Kérem, hogy minden Főcsoport ill. Csoport kellő módon emlékezzen meg az idei Hősök Napi összejövetelén, avagy a Trianoni Gyászemlékezőjén. Ez nekünk kötelességünk, és ezekről a megemlékezésekről a júniusi vagy szeptemberi HADAK ÚTJÁNBAN látni szeretnénk a főcsoport-, ill. csoport-jelentéseket.

2. A fentiekén kívül kérem, hogy minden Főcsoport és Csoport küldje be a Zrínyi Alapnak évi adományát, legkésőbb április 10.-éig. Biztosítsuk az Alap létét, hogy a HADAK ÚTJÁN tovább tartsa a hidat bajtársaink között. A küldendő csekket vagy money ordert a szokásos címre kérjük postázni: MHBK Treasurer, 10616 Wakefield Ave, Westchester, IL 60154, USA. Köszönjük.

Mindnyájatoknak kellemes tavaszt és Húsvétot kívánok bajtársi szeretettel,

Simonyi László, Chicago

A Doni hősökre emlékeztek Magyarországon is

MH, MTI

2014. január 11-én **Budapest**en a **Honvédelmi Minisztérium** (HM) a Budai Várban rendezett megemlékezést. A Mátyás-templomban szentmisét celebrált Bíró László, a HM Katolikus Táborig Püspökség püspöke, majd koszorúzást tartottak a doni hősök emléktáblájánál, ahol Vargha Tamás parlamenti államtitkár mondott beszédet. A doni hősök emléktúrájának útba indításáról szóló díszparancsot Benkó Tibor honvéd vezérkari főnök adta át.

Csongrád megyében, **Hódmezővásárhelyen** a Történelmi Vitézi Rend szervezésében a Belvárosi Katolikus Templomban gyertyagyújtással emlékeztek a Don-kanyarban elhunyt honvédekre.

Baranya megye több településén is megemlékezéseket szervezett a helyi Jobbik alapszervezete. Szombaton **Siklóson**, vasárnap **Szentlőrincen és Szigetváron** is Vida Dezső, a párt országgyűlési képviselőjelöltje mondott beszédet.

Vasárnap **Fejér megyében, Pákozdon**, a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnokság tartott megemlékezést a doni katasztrófa évfordulója alkalmából. Beszédet mondott és koszorút helyezett el Vargha Tamás államtitkár.

Heves megyében, Hatvanban szentmisét tartottak a Szent Adalbert plébániatemplomban, majd az Őrszem szobornál főhajtással és gyertyagyújtással emlékeztek.

Hétfőn **Vas megyében, Szombathelyen** a város önkormányzata, a Recski Szövetség nyugat-dunántúli szervezete és a Szombathelyi Egyházmegye tartott megemlékezést. A Martineum Felnőttképző Akadémia udvarán lévő pápai keresztnél Ágh Péter fideszes országgyűlési képviselő, az Országgyűlés honvédelmi és rendészeti bizottságának tagja mondott beszédet. Felidézte személyes emlékeit Kazári József doni harcos.

Jász-Nagykun-Szolnok megyében, Szolnokon Hegmanné Nemes Sárának, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium államtitkárnak részvételével a város önkormányzata és a Szolnok Helyőrség a Szent László Hadosztály Honvéd Hagyományőrző Egyesület közreműködésével tartott megemlékezést a doni ütközetben elesett hősök emlékére.

Ágh Péter: Példát vehetünk a Don-kanyar katonáiról

"A magyar katonák hősök és áldozatok is voltak egyszerre". Hősök és egyben áldozatok is voltak azok a katonák akik a Don-kanyarban harcoltak, példát adtak nekünk becsületből és hazaszeretetből - hangoztatta beszédében hétfőn Szombathelyen Ágh Péter országgyűlési képviselő (Fidesz), a vasi megyeszékhelyen a doni áttörés 71. évfordulója alkalmából tartott megemlékezésen. (MTI)

A Don hőseinek emléklmüve Pákozdon (a szerkesztő felvétele, 2012)

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Doni emlékmise és koszorúzás Kecskeméten

Bács-Kiskun megyében szinte minden településen tartottak emlékezést az 1943 januári doni eseményekkel kapcsolatban. A templomokban imádkoztak a hősi halottak lelkiüdvéért, a II. világháborús emlékműveknél beszédek hangoztak el, majd koszorúzás következett. Kecskeméten a rendszerváltás óta minden évben tisztelgünk a doni hősök, a Donnál harcolt bajtársak emléke előtt. Az idén január 12-én, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület és a Történelmi Vitézi Rend kezdeményezésére a kecskeméti Nagytemplomban tartottak szentmisét. Jelen voltak a hívőkön felül a szervezők és különböző hagyományőrző (huszár, gyalogos és nemzetőr) szervezetek tagjai korhű egyenruhákban és zászlókkal. A szentmise keretében Dr. Jeney Gábor plébános felidézte a Donnál harcolt honvédek hősiességét és küzdelmét. Kérte a híveket, hogy vele együtt imádkozzanak az elesettek, hősi halált haltak lelkiüdvéért. A Himnusz elhangzása után lg. Kenyeres Dénes nyá. alezredes röviden felvázolta a 2. magyar hadsereg és a 13. kecskeméti könnyű hadosztály harcait a Donnál és Oroszország területén. A kecskeméti hadosztály több mint 13 ezer fős induló létszáma 1943. február közepére, a rendkívüli heves harcok, a visszavonulás és a rettentő hideg következtében 4800 főre csökkent. Kecskemét házi ezrede, a M. Kir. 7. „Zrínyi Miklós” honvéd gyalogezred katonái is hősiességgel és becsülettel harcoltak, méltóan maradtak Zrínyi nevéhez. A regiment 900 katonája és tisztje halt hősi halált. -

Az emlékmise után a jelenlévők elvonultak zászlóikkal a II. világháborús hősi emlékműhöz, ahol elhelyezték koszorúikat és virágaikat. A HOHE nevében Dr. Jósa Iván, Hegedűs Ferenc páncélos őrm., Dr. Károlyfalvi József és Kenyeres Dénes koszorúzott. Néhányan mécses, gyertyát gyújtottak az elesett, hősi halált halt elődeik tiszteletére. A Szózat, majd közös fotózás zárta a nagyszerű rendezvényt.

Ratkay Zoltán Imre jelentette Mosonmagyaróvárról a doni megemlékezésekről

A Vitézi Rend és a Honvéd Hagyományőrző Egyesület helyi szervezete január 12-én emlékezett meg a Doni áttörés 71. évfordulójáról. **Mosonmagyaróváron** de. fél 11 órakor szentmisét Bodó Zoltán plébános celebrált a Szent Gotthárd templomban. Mise után a temetőben lévő II. világháborús emlékhelyhez vonultunk. Az ünnepséget Hatos Dezső, a HOHE helyi elnöke nyitotta meg. A Himnusz eléneklése után Lendvai István ny. honvéd szds. mondott ünnepi beszédet, melyben méltatta az elesett, megsebesült, hadifogságba esett magyar katona hősi helytállását a túlerővel szemben. Koszorúzással és a Székely Himnusz eléneklésével zárult a megemlékezés. -Délután 15 órakor **Darnózselin** megemlékező ünnepségen vettek részt a HOHE helyi szervezetének tagjai. Fazekas Zoltán polgármester köszöntötte a megjelenteket. A Himnusz eléneklését követően Galla Gábor helyi plébános litániát mondott a hősi halottak emlékére. A polgármester ünnepi beszéde után Lendvai István ny. szds. itt is megemlékezett a doni hősekről. Koszorúzás közben a helyi Darnózseli Őszirózsa Nyugdíjas Klub Énekkara régi egyházi és katonadalokat énekelt. A Szózat eléneklésével ért véget a megemlékezés, majd fehérasztal találkozón vettünk részt.

Doni megemlékezés Mosonmagyaróváron

Itt közöljük Fekete Dénesnek két még élő miskolci doni katonáról készített portréjának második részét. E számunkban Kovács József bemutatására kerül sor. Bajtársáról, Stubner Ferencről 2013/3. számunkban olvashattak. (Fényképüket megtalálhatják 2013/2. számunkban, az 540-es számban.)

Kovács József 1922. október 15-én született Rásonysápberencsen (Borsod-Abaúj-Zemplén megye). Szüleivel 16 éves korában Abaújszántóra költözött. Itt tanulta ki a gépész-kovács mesterséget, közben részt vesz a leveleoktatáson. A Sátor hegyen légi figyelő szolgálatot adtak rendszeresen. A kassai légitámadást is jelezték.

1941 októberében hívták be katonának a Máramarosszigeti 1. Vonatos Osztály állományába. Másfél hónapos alapkiképzés után Ungvárra, a 24. gyalogezred 1. zászlóalj 2. századába helyezték át. Innen 1942 januárjában féléves tisztes iskolára vezénylik Munkácsra. Őrvezetőként tér vissza ezredéhez, ahol a században fegyvermesteri beosztásba nevezték ki.

1942. október elején kapják meg a hadba vonuló parancsot az orosz frontra. Bevonulnak zászlóaljuk és a 12. Nyíregyházi Gyalogezred egyik zászlóaljával egy szerelvényen utaznak. Bielgorodban raknak ki, majd gyalogmenetben Repejovkáig vonulnak. A karácsonyt itt töltik, majd a két ünnep között leváltottak egy ezredet Korotojahnál. Az újév a Don partján köszön rájuk. Itt már komoly tűzpárbajok alakultak ki a két fél között. Január 12-én hallották a nagy lövöldözést balról Uriv, illetve jobbról Scsucyje felől. Az ő ezredük január 18-án parancsra kezdte meg a visszavonulást Osztrogozsszk irányába. A városhoz érve védelemre rendezkedtek be, azonban a gyorsan előretörő oroszok bekerítették őket. Nem maradt más hátra, mint a kitörés, majd a nagy hidegben a folyamatos visszavonulás. Ennek főbb állomásai: Bugyenoje, Szumi, Bielgorod, Csernigov. Ovrucsnál gyülekeztették őket és vasúton hazaszállították a megmaradt katonákat. Szerencsen volt három hétig karanténba, majd visszavezényelték Ungvárra, ahonnan 1943. szeptember 20-án helyezték tartalékállományba. A 200 fős századból 29-én érték ezt meg!

Mint fegyvermester elmondta mi volt a probléma a gyalogsági fegyverekkel. A nagy hidegben a töltényhüvelyek besültek a csőbe, a töltényvonók eltöredeztek. A fegyvermester ládában 100 db. tartalék hüvelyvonó volt. Ez hamar elfogyott. Utánpótlás nem volt, így a fegyverek üzemképtelenek voltak. Ezért is dobták el gyakran a katonák.

A civil élet nem tartott sokáig, 1944. február 18-án megint Ungváron öltötte magára a katonaruhát. A keleti frontot túlélő 29 századbelijéből vele együtt 25-öt hívtak be. Három napos összerázás után erőltetett menetben Kolomeaig vonultak, majd annak térségében vetették be őket. Itt a front megállt, és júliusig állóháborút folytatnak. Július 24-én kezdik meg a visszavonulást a Légió hágóig, ahol az ezer éves határnál, az I. világháborúban kiépített Szent László vonalnál építik ki a védőállásokat. Az orosz túlerő miatt innen már folyamatos a visszavonulás. Egymás után hagyják el a Tisza, a Bodrog, majd a Hernád vonalát. A karácsony Kassa mellett éri őket. Kovács József ekkor kapja meg a Bronz Vitézségi Érmét és léptetik elő szakaszvezetővé. A hátrálás további állomásai: Krasznahorka, Rozsnyó, Dobsina, Breznóbánya, Besztercebánya. 1945. április 6-án a 24. Hadosztály parancsnokságának a szovjet és a román csapatokkal történt tárgyalása után századuk Háj községben megadja magát. Április közepén, Zólyom vasútállomáson bevagonírozták és a Hajmáskéri laktanyába szállították őket. Itt megkezdődött a kiképzés, a hadosztályt az új Demokratikus Hadsereg kötelékében tervezték bevetni Berlin ostrománál. Május 7-én megint a vagonokban vannak, de másnap jött a hír, Európában vége a háborúnak, így visszavonultak a laktanyába. Május végén leszerelt. A Don-kanyart megjárt 25 katonatársából ketten maradtak életben a háború végére, ő és Sárkány József százados, a század parancsnoka.

Abaújszántón kovácsműhelyben helyezkedett el. Szeptember elsejére újabb behívót kapott Hidasnémetibe, a 26. Határvasdász Zászlóaljhoz. Bevonult, marasztalták hivatásosnak, de nem igazán volt kedve maradni, neki három részletben ez a három év elég volt. 1946 januárjában saját kérésére leszerelt.

1947-ben Miskolcon a kohászatnál helyezkedett el. 35 év munkaviszony után 1982-ben, mint kohómérnök ment nyugdíjba. 1952-ben nősült, két fiuk született. Feleségével - Terikével - 2012-ben ünnepelték házasságuk 60. évfordulóját. Csendesesen élnek pár utcával arrébb, mint ahol (Stubner) Feri bácsi lakik, akivel gyakran összejárnak beszélgetni. 2009-ben - 87 évesen - pedig vette a fáradságot és megírta „Tűzkereszt” címmel a II. világháborúban katonaként átélteket az utókor számára. Úgy érzem azonban, hogy

„FIAINK, TI SOHA NE ÉRJETEK MEG HÁBORÚT!” összegzése az azóta eltelt 70 évben nem nagyon talált meghallgatásra!

Doni harcosaink fél éves ismeretségünk után már két nyilvános szereplést is elvállaltak idős koruk ellenére. A Miskolci Szabó Lőrinc Idegennyelvű Könyvtárban egy előadás sorozat keretében beszéltek a keleti fronton történt hadieseményekről, illetve 2013. május 26-án – a Hősök Napján – jelen voltak Miskolcon, a Szemere kertben az új Doni kopjafa avatásán.

Isten éltesen még sokáig benneteket kedves barátaim!

Ságvári Pál, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület egyesület elnökének beszámolója

2013. február 15.-én a Magyar Királyi Csendőrség születésének 133. évfordulója alkalmából ünnepi csendőrnapot tartottak Budapesten a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület szervezésében.

A Hadtörténeti Intézet díszudvarán a Magyar Himnusz és Szemeti Ferenc táborigyelmező imája után katonai tiszteletadással tizenhárom bajtársi szervezet képviselőjében koszorút helyeztek el a csendőr emlékhelyen.

Az ünnepség a Szent Margit Gimnázium Apor termében folytatódott, ahol v. Ságvári Pál, az egyesület elnökének ünnepi köszöntője után v. Turda Bence tb. csendőr őrmester elszavalta néhai v. Kiss Gábor csendőrfőhadnagy (*a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség volt központi vezetője, Florida; a szerk.*) 'Csendőrnep' c. költeményét. Dr. Szakály Sándor professzor "A Magyar Királyi Csendőrség a II. világháború időszakában" címmel tartott nagyszerű előadást. Ezt követően filmvetítést tartottak a korabeli filmhíradók anyagaiból a dicső Testület hiteles történetének bemutatására. A m.kir. csendőrség hagyományainak ápolásában kifejtett érdemeik alapján 16 személy részesült különböző elismerésben, kitüntetésben. A sikeres ünnepi csendőrnep a csendőrinnduló és a székely himnusz közös éneklésével fejeződött be az intézményben. Az eseményről a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület kiadásában megjelenő *Magyar Csendőr* márciusi száma és a www.magyarcsendorok.hu c. honlap számol be részletesen.

Híven, becsülettel, vitézül!

Egy írás 2007-ből, aktuálisabb, mint valaha.

“1945 február 11-ike volt, Budapestet már elfoglalták a diadal-ittas szovjet csapatok. Itt is-ott is néha még felugatótt egy-egy géppuska a szétbombázott, összelótt Budapestben. De mire leszállt az est, azok is elhallgattak. A beszámolót az esemény 62. évfordulójára írtam, azoknak a hősöknek tiszteletére, akik elestek vagy megsebesültek a szörnyű harcokban. Azokról sem megfélekedve, akik hosszú évekre elviselték a hadifogság borzalmait, s azokra is gondolva, akiket a hadifogságban ragadott el a halál. Az írást változtatás nélkül küldöm 7 évvel később, mert úgy vélem, hogy minden sora kegyelettel őrzí katonáink hősi kiállását a szovjet gőzhengerrel vívott harcokban.

Szarvas József, London, 2014 február

Kitörés Budáról, 1945. február 11.

1945. február 11-én a szovjet csapatok által bekerített, katlanba zárt magyar és német csapatok Budán, a Királyi Vár területén gyülekeztek. A megadás és hadifogság helyett a kitörést választották a szovjet csapatok halálos gyűrűjéből. Mint ismeretes, az Olasz fason (ma Szilágyi Erzsébet fason) keresztül tervezték a kitörést, melynek előkészítéséről és időpontjáról a szovjetnek 'biztos' értesülései voltak. Hogy kik voltak az árulók, azt a mai napig sem tudjuk.

Valószínű, hogy azok is ott estek el az ádáz küzdelemben. 53 napig folyt a harc Budapest bevételéért.

Malinovszkij marsall túlnyomórészt szintiszta szovjet csapatokkal ostromolt. Minden dicsőséget magának követelt. Ezért román csapatok nem vettek részt az ostromban. Budapestet 70 000 katona védte, 37 000 magyar és 33 000 német. A kitörés, amely este 8 órakor kezdődött, vérbe fulladt. A várakozó szovjet egységek borzalmas vérfürdőt rendeztek. 1945 február 11-én és azután mindössze 785 katonának

sikerült elérnie Zsámbék-Mány környékén a saját vonalakat. 740 német és 45 magyar katona.

Ezekben a sorokban csupán megemlékezünk azokról a drámai napokról, amikor - 62 évvel ezelőtt - lángokban állt Budapest. A védők bátran, vitézül harcoltak, jóllehet voltak olyanok is, akik megszöktek, sőt, átmentek az ellenséghez. A szovjet egységeknek minden tégláért meg kellett küzdeniük, mialatt óriási veszteségeket szenvedtek.

Amikor már kilátástalan volt a menekülés vagy a további harc, sokan az öngyilkosságot választották szovjet hadifogság helyett. Különösen vonatkozott ez a német főtisztekre. Az ostrom alatt, főleg annak utolsó szakaszában, Budapest lakossága éhezett és vizellátás hiányában szenvedett. A nélkülözések minden formájában osztozott úgy a lakosság, mint a védő alakulatok. Az óvóhelyek és a pincék nyújtották a legfőbb menedéket a polgári lakosságnak, ahol összezsúfolódva legalább a hideg ellen tudtak valahogyan védekezni.

Külön fejezet illeti a sebesülteket - a civileket és katonákat egyaránt -, akik a rögtönözött kórházakban egymás hegyén-hátán feküdtek. Ezrével haltak meg átélve a borzalmak borzalmát. Az ádáz és könyörtelen küzdelemben a sokszoros túlerővel támadó szovjet csapatok, bőven ellátva élelemmel és hadianyaggal, 1945 február első felében felmorzszolták a védők ellenállását. Az utóbbiak már semmiféle ellátást sem kaptak.

Lőszerből és hadianyag híján kényszerültek a kitérésre, mert megadni nem akarták magukat.

Mindenki tisztában volt azzal, hogy a Szövetségesek - 1943 januárjában - Casablancában, 'föltétel nélküli kapitulációban' határozták meg a háború befejezését. Ezen nyilatkozat, melynek szerzői Churchill és Roosevelttel voltak, legalább egy évvel meghosszabította a háborút. E deklarációhoz a szovjet is csatlakozott.

A budapesti katlancsatának egyik fejezetéhez tartozik a 'hadapródiskolások' részvétele a harcokban. Mindannyian önként jelentkeztek. Legtöbbjük, 14-18 évesek, kisebb csoportokban, honvéd alakulatokhoz voltak beosztva. Sokan közülük hősi halált haltak.

Emellett az egyetemi rohamzászlóalj is kivette részét a védelmi harcokból. Hősiességüket még a szovjet is elismerte.

A budapesti harcok részletei ma már köztudottak, számos könyv örökíti meg az eseményeket. E rövid emlékeztetőben mindössze tisztelni óhajtunk azokat az előtte, akik hősi halált haltak s azokat az előtte, akik átérték az ostromot, mint katonák. Ma már 'öreg harcosok', de ismét gyülekeznek majd a várban február 11-én. Nem 'kitörni' készülnek, mint 62 évvel ezelőtt, hanem átadni az utókornak a 'kardot', amelyet forgatva 53 napig - becsülettel és vitézül - harcoltak Budapest védelmében. Malinovszkij seregei 1945. február 13-án minden további ellenállást leküzdöttek. A 'Duna Gyöngye', Budapest, meggyötörve, megalázva feküdt a győztes hódítók lábai előtt. A Szabadság téren emelt szovjet obeliszk vörös csillagja arannyal átfestve, nemcsak Budapest, hanem egész Magyarország leigázását jelképezi, 1945-től 1991-ig, amikor végre elhagyták az országot. Az azóta eltelt 16 esztendő több, mint feljogosítás arra, hogy helyébe rakjuk le a magyar nemzeti függetlenség szobrának alapkövét, avagy az országzászlót és a trianoni emlékművét. Hatvankét év távlatából, az ország felemelkedése, lelki és erkölcsi megújulása érdekében követeljük – szolidaritásban a Magyarok Világszövetségével és a nemzeti jogvédő alapítvánnyal - a szovjet emlékmű lebontását és eltávolítását a Szabadság térről!

Szarvas József, Az Európai Magyar Szabadságharcos Szövetség elnöke
London, 2007. február 11.

Borbás Károly főszerkesztő emeritus is résztvevője volt a kitérésnek. Ahogy néhány hete írta: „*Kedves Gergő! Nagyon megható és elgondolkoztató az írás. Bizonyára beteszed a lapba, mert ennek ott a helye. Nagyon jó, hogy rátaláltál, köszönjük. A Várból kitérők közül hála Istennek nem mindenki esett el, jómagam is megmenekültem, majd többszáz magyar katonával együtt orosz fogságba kerültünk, ahonnan két év után érkeztem vissza Budapestre. Üdvözléssel: Károly bátyád*”

Dobai Miklós: A budavári kitörés évfordulóján

Nincs kerek évforduló, ezért úgy gondoltam másra hagyom a megemlékezést. Aztán, meggondolatlanul, belelapoztam az "RTV Részletes" újságba, megnéztem a február 11-i műsorokat. Elképedtem! Azon a napon, amikor 1945-ben egy kisvárosnyi magyar férfi (és nő és gyerek is!) halt meg, a közszolgálati televíziók (az M1, az M2, a Duna és a Duna-World is), de a közszolgálati rádiók: a Kossuth, a Petőfi és a Bartók Rádió tingli-tingli vidám műsorokat sugároznak. Eszükbe sem jut megemlékezni az e napon néhány óra alatt elesett hozzávetőleg 20 ezer (!) magyarról, hozzávetőleg ugyanannyiról, mint az 1526-ban lezajlott mohácsi csatában. Mi is történt 1945. február 11-én este?

Tudjuk, ez az évfordulója a Budai Várból 1945. február 11-én történt kitörésnek, mely során a 1944 Karácsonya óta a várban rekedt magyar és német alakulatok maradványai, hátrahagyva a Várhegy pincéiben sebesült és beteg bajtársaikat, elkerülő a semmi jóval nem kecsegtető fogságba esést, megkísérelték a lehetetlent, azaz egy bravúros rohammal kitörni a Vár és Budapest körül kiépített többszörös szovjet gyűrűből.

Mint tudjuk, a Budapest körüli szovjet gyűrű 1944 Karácsonján bezárult, s 1945. január közepén a magyar és német alakulatok, feladva Pestet, Budára, majd fokozatosan a Várhegyre szorultak vissza. A Hitler által ígért légi utánpótlás akadozott, majd a szükségrepülőterként használt Vérmező eleste után le is állt. A magyar és német parancsnokok, Hindy Iván vezérezredes és Karl Pfeffer-Wildenbruch Obergruppenführer, akik összességében 40-45 ezer ember - nagyjából fele-fele arányban magyar és német katonák - felett rendelkeztek, s akik minden korábbi kitörési engedély-kérelemre Hitlertől elutasító választ kaptak, a lőszer és élelem fogytával elhatározták a kitörést. Itt furfanghoz kellett folyamodniuk, azaz a Berlin felé küldött rádióüzenet után, miszerint kitörnek, összetörték a rádiót, hogy ne vehessék Hitler ismételt tiltó parancsát.

Az 1945. február 11-én este 8 óra körül a Bécsi kapun keresztül a Várfok és az Ostrom utcán kitóduló magyar és német csapatokat, melyek sem tüzérségi támogatást nem kaptak s nehézfegyverekkel sem rendelkeztek, a kitörést már váró szovjetek a Széna és Széll Kálmán tereken félelmetes golyózáporral fogadták.

Az egyenlőtlen küzdelem hamar eldőlt: a fáradt, kiéhezett, lőszerrel alig rendelkező kitörő seregből, azaz józan becslések szerint 44 ezer katonából másnapra hozzávetőleg 700 katona érte el a magyar-német vonalakat. Azaz 43 ezer katona halt meg egyetlen nap leforgása alatt, amiből, ha az arányok helyesek, 21-22 ezer volt a magyar halott.

És itt meg kell állni. Megállni és nem azt boncolgatni, hogy az elesettek hány százaléka szimpatizált a német terjeszkedéssel, hány százaléka volt "náci" (szovjet szóhasználat szerint: "fasiszta") érzelmű, hanem fejet hajtani a katonai esküjükhöz halálukig ragaszkodó, hazájuk fővárosát az ellenségtől védő katonák végső erőfeszítése, halála előtt. S hogy nem adták meg magukat, az is érthető, hiszen már 1944 ősze óta magyar földön tevékenykedett a Vörös Hadsereg, s volt elég hír arról, hogy az elfoglalt területeken mi történik a polgári lakossággal s a fogságba esett honvédekkel. Tudjuk azt is, hogy a Várhegy pincéiben berendezett hadikórházak sebesültjeinek szenvedését a Várba betörő szovjetek nem gyógyszerrel, kötszerrel és érzéstelenítővel, hanem kegyetlenül lángszórával "rövidítették le".

Igen! Meg kell állni és eltöprengeni azon, hogy a mohácsi csatával azonos embervesztés miatt nem érdemel meg, több mint 60 év után, a hivatalos Magyarországtól kegyeletet. Hogy egy tisztességesen megrendezett állami megemlékezésen elsirassuk azt a kisvárosnyi életerős magyar férfit, köztük a csupa fiatalból álló két Egyetemi Rohamzászlóalj önkénteseit, ahogy ezt tette *(azaz akkor már megtehetette; a szerk.)* Nemeskürty István 1972-ben a doni áldozatokkal a "Requiem egy hadseregért" című könyvében. Megemlékezni, s nem azon fanyalogni, hogy párfős szervezetek miként emlékeznek meg róluk. S mellesleg elsiratni azt a Gerhard Schmidhuber német vezérkari ezredest, aki egy hónappal korábban még megmentette a budapesti gettó maradék 60-70 ezer lakóját, s aki a Lövőház utcában ugyanezen harcban esett el.

Igen, ideje már központilag, államilag felmenteni ezeket az elesett katonákat a hamis "fasiszta" jelző súlya alól, s ezzel felítatni azt a gyászkönyvet, mely még ma is legördül ezekben a hideg február eleji napokban a hozzátartozók sokat látott és még többet tapasztalt barázdált arcán. Ez a feladat a hatalomban lévőkre vár!

Mi pedig, civilek, addig is kegyelettel gondoljunk az elesettekre! Legyen emléküek áldott!

v. Kőrössy Zoltán, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség központi vezetője (Maryland állam, USA) szokás szerint elküldte negyedévenkénti Körlevelüket. Ebből idézünk.

“Kedves Barátaink!

2014. január

Nemrégiben érintkezésbe lépett velem a honlapunkon keresztül egy személy Dél-Afrikából. Elmondta, hogy nagyapja csendőr volt és évek óta elhunyt édesanyja mindig nagy szeretettel és tisztelettel beszélt róla, féltve őrizgetve kitüntetéseit, okleveleit. Elmondta, hogy micsoda örömet szerzett neki, mikor honlapunkra találva (www.csendor.com) megtudhatta a valóságot a m. kir. csendőrségről; megtudhatta, hogy a csendőrséggel kapcsolatos propaganda hazugságokon alapult. Szerette volna jobban megismerni nagyapja, v. Péterffy Jenő életét, akiről csak annyit tudott, hogy a háború után az ÁVO-sok a brutális kikérdezések során agyonverték, oly sok más csendőrhöz hasonlóan. Még azt sem tudta, hol lett eltemetve, pedig édesanyja nagy vágya az volt, hogy az ő porai is majd édesapja mellé kerüljenek. A csendőr nagyapa nevét hallva emlékeztem, hogy olvastam róla dr. Szakály Sándor legújabb könyvében: *Akik a Magyar királyi csendőrséget 1919 és 1945 között vezették*. A könyvben szerepeltek a szerző nyomozása révén megismert életrajzi adatok, többek között a pontos sírhelye és az egyetlen róla fennmaradt fénykép is. Elküldtem ennek a másfél oldalnak a másolatát az unokának, akit végtelen boldoggá tett nemcsak az a sok szép és jó, amit a nagyapáról megtudott, hanem az is, hogy most már teljesítheti édesanyja kérését és hamvait hazaviheti a nagyapa hamvai mellé. Már meg is tervezte a magyarországi útját e célból. Szintén elküldött nekünk jó pár fényképet és dokumentum másolatot a nagyapa életéből, amelyeket a honlap Biográfiai Archívumában már el is helyeztünk, ezzel is leróva tiszteletünket eziránt a hazáját oly hően szerető, kiváló csendőr iránt. Mindez a világ számára örökre elveszett volna, ha a honlapunk nem vezetett ezt a kedves csendőrunokát hozzánk.

A múlt hónapban két nagyjelentőségű mérföldkövet értünk el. A honlapra került az utolsó *Csendőrségi lapok* is, s így azok gyűjteménye néhány hiányzó oldaltól eltekintve most már teljes. Ez a 34 évet felölelő gyűjtemény közel 28 ezer oldalt jelent. Ezek lemásolása már önmagában is óriási teljesítmény. De nemcsak a *Csendőrségi lapok*, de az összes csendőrségi *Zsebkönyv*, valamint a száműzetésben élő csendőrök által kiadott *Bajtársi levelek*, a *Clevelandi Egyesületi Értesítő*, és a *Floridai Bajtársi Híradók* is immár teljességükben a honlapon vannak, néhány itt-ott hiányzó oldal kivételével. Mindezekből nemcsak a csendőrség munkájáról, de az egyes csendőrökről is részletes információt kaphat az érdeklődő.

A másik igen nagy eredmény a könyvek másolásával kapcsolatos. A Hadtörténeti Intézet és Múzeum Könyvtára, valamint az Országos Széchényi Könyvtár után az Országgyűlési Könyvtár összes csendőrségi könyvének másolását, digitalizálását és honlapra vitelét is befejeztük. Ennek az óriási információforrásnak egyre többen veszik hasznát: nemcsak személyek iránti érdeklődők, de történészek is. Nemrégiben egy szigetvári fiatalember a doktori disszertációjához szüksége könyvanyagot teljességében megtalálta a honlapon, s hálából a szigetvári könyvtárban fellelhető egyetlen csendőrséggel kapcsolatos könyvet a könyvtár engedélyével a honlap részére lemásolta.

Mélyen hálásak vagyunk Istennek ezekért a nagy horderejű eredményekért, de hálánkat fejezzük ki azoknak is, akik ebben segítségünkre voltak. Mindenekelőtt a könyvanyagot a másolás céljából rendelkezésünkre bocsátó Könyvtáraknak, valamint azon egyéneknek, akik máshol fel nem lelhető könyveket részünkre lemásoltak. Ezek közül kiemelkedik a Hollandiában élő Orbán Gábor, aki már több mint 30 könyv lemásolásával gazdagította a honlap könyvanyagát.

Nagyon sok email érkezik hozzánk a honlapon át volt csendőr rokonok iránt érdeklődőktől. Nagy örömmel tölt el, hogy most már azzal a tudattal utalhatom ezen érdeklődőket a honlaphoz, hogy ott jelentős és biztos információhoz juthatnak, ha igazán akarnak kutatni valaki után.”

Jack Corn: A drezdai bombázás emlékére

Az Európa sok országából Drezdába menekült polgári lakosság ellen 1945 február 13-án és február 14-én végrehajtott angol és amerikai kétnapos szőnyegbombázás volt az emberiség történelmének egyik legnagyobb háborús bűncselekménye és egyben ez volt a legrövidebb idő alatt elkövetett, legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság is, amiben emberek százezrei szenvedtek tűzhalált. 1945. február 13-án és 14-én az angol és

amerikai légierő több, mint 1500 bombázója több, mint 5500 tonna hagyományos és gyújtóbombát dobott a légvédelem nélkül maradt városra. A 3-4 emelet magasságú romhalmaz miatt az utcákon közlekedni nem lehetett, és a pokolként lángoló városból az egyetlen kifelé gyalog járható utat az Elba partja jelentette. Ezt az életbe vezető kis ösvényt az alacsonyan szálló angol és amerikai gépek a nagy két napos bombázás után is napokon át többször bombázták, és a menekülő öregeket, nőket és gyerekeket a fedélzeti gépfegyverekkel ezrével lőtték bele a folyóba.

A háború során Drezda előtt az alábbi német városokat bombázták többé-kevésbé porig a brit és az amerikai légierő gépei: Kiel, Neumünster, Stralsund, Bremerhaven, Emden, Wilhelmshaven, Hamburg, Neubrandenburg, Neustrelitz, Prenzlau, Bremen, Hannover, Rheine, Osnabrück, Hildesheim, Braunschweig, Berlin, Potsdam, Odera melletti Frankfurt, Bocholt, Münster, Kleve, Wesel, Dortmund, Hamm, Soest, Krefeld, Mönchengladbach, Düsseldorf, Aachen, Düren, Bonn, Köln, Siegen, Koblenz, Trier, Bingen, Bad Kreuznach, Mainz, Worms, Kaiserslautern, Pirmasens, Karlsruhe, Pforzheim, Stuttgart, Freiburg, Friedrichshafen, Ulm, München, Augsburg, Straubing, Heilbronn, Nürnberg, Ingolstadt, Bayreuth, Mannheim, Ludwigshafen, Darmstadt, Offenbach, Hanau, Majna melletti Frankfurt, Schweinfurt, Würzburg, Gießen, Kassel, Nordhausen, Merseburg, Lipcse, Chemnitz, Eilenburg, Halberstadt, Magdeburg, Gelsenkirchen, Oberhausen, Witten, Duisburg, Hagen, Wuppertal, Solingen, Neuß, Remscheid, Brilon és Aschaffenburg.

Volt angol és amerikai kormánytisztviselők, tábornokok és történészek a háború után évtizedekig arra hivatkoztak, hogy a támadások nem a német polgári lakosság ellen irányultak, hanem a még épségben maradt drezdai vasúti csomópontot és a környékére telepített ideiglenes kommunikációs központokat akarták megsemmisíteni. Ennek az állításnak sok más mellett az is ellentmond, hogy a szövetségesek az 1945. február 13-14-i drezdai bombázás előtt és után kétszer, összesen négy alkalommal (1944. október 7-én, 1945. január 16-án, 1945. Március 2-án és 1945. április 17-én) bombázták a drezdai teher és személyszállító pályaudvarokat.

A bombázások következtében Drezdában elhunytak becslést száma meglehetősen széles skálán mozog, a még mindig erős politikai nyomás alatt tartott történészek 40-50 ezer és 600 ezer közé teszik az elégett, porrá, hamuvá vagy füstté vált emberek számát. A legtöbb becslés 2-300 ezer halottat említ.

Dr. Farkas Jenő rehab. ny. repülő ezredes jelentése egy felvidéki magyar katonai emlékműavatásról

A Felvidéken, Kicsinden, Szent Lászlós emlékművet avattak

1944. december 27-én hajnalban a szovjet 5. gárda harcokosi hadtest és a 7. gárda hadtest csapatai északról, a 6. gépesített harcokosi hadtest csapatai délről, Garamkövesd felől észrevétlenül vonultak fel Kicsind község mellett, és 6 órakor a rakétajelre megszólaló könnyű- és nehézfegyverek fülsiketítő dörgése a faluba beszállásolt, körbefogott, házaknál alvó, ejtőernyős, repülő lövész és gránátos ezredbeli katonákat pánikszerű menekülésre készítette. Ellenállásuk hősi halál, hadifogságba esés lett. Ezzel kezdődött el a kicsindiek kálváriája. Ennek emlékére Kicsind község lakossága 2014. január 18-án emlékművet avatott. Emlékezetes napja volt ez a kicsindi magyaroknak.

Az új kicsindi emléktábla

A község polgármesterasszonyát, Pásztorné Stambauer Ritát diák kora óta foglalkoztatta a községében hősi halált halt és itt eltemetett magyar katonák története. Minden évben édesanyjával átjött Letkésre, az ottani ünnepekre, ahol megismerte a Szent László hadosztály katonáinak történetét. Zsákovits László és Kvittek Marianne segítségével hozták létre ezt az első felvidéki Szentlászlós emlékművet. A két fiatal embert ugyancsak gyermekkoruk óta érdekelték a községük területén folyó harcok. Ennek eredményeként Zsákovits Lászlónak Bényben egy „hadtörténelmi múzeuma” van, melyben elsősorban a környékükön talált magyar katonai eszközöket, fegyvereket mutatja be az érdeklődőknek. Hármójuknak köszönhetjük a szép, ízléses emlékművet, melyet a kicsindi temető külső kerítése mellett állítottak fel, hogy azt az útról is láthassák az arra menők. Az avató ünnepség előtt ismét megkoszorúzták Ősze Ferenc főhadnagy sírját. Utána az ünnepséget a polgármester asszony nyitotta meg. Az ünnepi beszédet Dr. Farkas Jenő ny. repülő ezredes mondta. Az emlékművet a garamkövesdi plébános úr szentelte be. Zsákovics Dani tanuló „egyenruhában” Szántó Lóránt: Szent László hadosztály c. versét szavalta el. Az ünnepségen egy hagyományörző raj is megjelent a M. Kir. Honvédség egyenruhájában. Az ünnepség után a faluból és környékéről megjelenteket a polgármesteri hivatal várta ebéddel, igazi finom kicsindi gulyással.

Nagy László Gerő ny. ezredes küldte el az alábbi beszámolót a 2013-as Borbála-napról: Borbála Nap és Rakéta És Tüzér Fegyvernemi Nap

Mialatt ország-szerte egyre nagyobb az adventi sürgés-forgás, a **12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezrednél** november végétől december első hetéig Szent Borbála körül forog minden. A sportversenyek, szentmisék, honvédelmi vetélkedő, koszorúzás és ünnepi ezred-sorakozó mind azt a célt szolgálják, hogy az alakulat méltó-képpen ünnepelhesse fegyvernemi napját. December 4-én, a légvédelmi rakéta- és tüzér fegyvernem napján az alakulat ünnepi ezredesorakozóval tisztelgett védőszentje – Szent Borbála – előtt. A jeles eseményt megtisztelte jelenlétével Fucsku Sándor vezérőrnagy, a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnokság parancsnoka, valamint Sáfár Albert dandártábornok, az Összhaderőnemi Parancsnokság légiérő haderőnem főnöke is.

A tavalyi évben hagyományteremtő szándékkal indított honvédelmi vetélkedő az idén is része volt az ünnepségnek. A játékos vetélkedőn négyfős csapatok mérhették össze tudásukat a diákok, honvédelmi témához kötődő feladatokat oldottak meg. Az Orosz László százados által vezetett játékot a mezőörsi Magyar Műhely Gimnázium első csapata nyerte. A díjakat a sorakozó keretében vehették át a diákok.

Magyarország honvédelmi minisztere, valamint a Honvéd Vezérkar főnöke közös, ünnepi köszöntő levélben méltatta az alakulat munkáját: „A légvédelmi rakétások a légvédelmi tüzér hagyományok méltó folytatói. A légiérő haderőnem meghatározó fegyvernemeként óvják hazánk légterét, teljesítik szövetségi kötelezettségeinket. Magas fokú szakmai hozzáértéssel, a ma és a jövő kihívásaira egyaránt készülve látják el összetett és felelősség-teljes feladataikat.” Az ünnepi sorok ismertetése után Fucsku Sándor vezérőrnagy történelmi áttekintéssel színesített beszédében a jogelőd alakulatok múltbéli cselekedeteit és az ezred idei évi teljesítményét felelevenítve fejezte ki elismerését az alakulat katonái iránt. A jövőre nézve annyit kért, ”hogy a jövőben is ilyen felkészültséggel, elhivatottsággal és csapatszellemben teljesítsék feladataikat, hozzájárulva ezzel az MH Összhaderőnemi Parancsnokság és alárendelt katonai szervezetei előtt álló célok eléréséhez.” Az ünnepi sorok után a sorakozó egyik leglátványosabb mozzanataként az alakulat 10 katonáját fogadták hivatalosan, ám derűs körítéssel légvédelmi tüzérré.

Az idei évben rakétát indított katonák avatását követően a **Bolyai János Honvéd Alapítvány nevében Kertész Zoltán ny. mk. alezredes az ezred csapatzászlaját** – a légvédelmi tüzér hagyományok példaértékű ápolásának, a M. Kir. Gábor Áron Hadapródiskola Bajtársi Köre által létesített emlékszoba befogadásának, valamint a légvédelmi tüzérek bajtársi összefogásának elismeréséül – **díszszalaggal ékesítette.**

Az ünnepség következő pontjaként elismerések átadására került sor. A fegyvernem napja, Szent Borbála ünnepe alkalmából, beosztásában végzett kiemelkedő teljesítménye elismeréseként, előljáró parancsnokai javaslatára a Honvéd Vezérkar főnöke emléktárgyat adományozott Kristóf Zoltán alezredesnek és Rácz Roland őrnagynak. A Tüzérek napja, december negyedike alkalmából, beosztásában végzett kiemelkedő teljesítménye elismeréseként, előljáró parancsnokai javaslatára a Magyar Honvédség Összhaderőnemi

Parancsnokság parancsnoka emléktárgyat adományozott Varga Tamás őrnagynak, emléklapot adományozott Lükő Géza főhadnagynak, Cseri Tamás zászlósnak, Kis Gábor zászlósnak, Szebik Róbert főtörzsőrmesternek. A fegyvernem napja, Szent Borbála ünnepe alkalmából, beosztásában végzett kiemelkedő teljesítménye elismeréseként, előljáró parancsnokai javaslatára az ezred parancsnoka csapatérmét adományozott aranyozott kivitelben Sári Attila főhadnagynak, Baranyai Zoltán hadnagynak. Csapatérmét adományozott ezüstözött kivitelben Horváth Péter zászlósnak, Horváth Piroska zászlósnak, Dobos Zoltán főtörzsőrmesternek, Cserháti Richárd törzsőrmesternek, Heim Andrea törzsőrmesternek, Megyeri Tamás törzsőrmesternek és Ledó Zsolt szakaszvezetőnek. Az ezred parancsnoka 50. születésnapja alkalmából csapatérmét adományozott aranyozott kivitelben Belső Margareta zászlósnak, Sirgely Ferencné zászlósnak. Míután a honvédelmi vetélkedőn résztvevő csapatok is átvették jól megérdemelt jutalmukat, Kovács Ferenc ezredes mondott ünnepi köszöntőt. Az alakulat parancsnoka büszkeségét fejezte ki katonái iránt, akik nem csak az alaprendeltetésből adódó feladatokat látták el, hanem a váratlan helyzeteket is kiválóan helytálltak. „Büszkék lehetünk tehát, hiszen alaprendeltetésünkön adódó szakmai feladataink ellátásakor álltuk a sarat, de büszkék lehetünk arra is, hogy katasztrófahelyzetek kezeléskor álltuk a havat és álltuk a vizet is.” Az elismerő szavak után a sorakozó a Szózat hangjaival, majd díszmenettel zárult, melyhez a zenei kíséretet a Tatai Helyőrségi Zenekar tagjai biztosították.

A sorakozó után az ünnepség zárásaként az előljárók, a meghívott vendégek, az alegységparancsnokok és főnökök körében került sor az ezred emlékparkjában elhelyezett relikviák koszorúzására. A fegyvernemi kopjafánál fejet hajtott Fucsku Sándor vezérőrnagy, Sáfár Albert dandárábornok, Kovács Ferenc ezredes, Loe Attila százados, az Altiszti Akadémia képviselője, Kalamár Dezső főtörzszakaszlós. A nagyváradi M. Kir. Gábor Áron Honvéd Tűzészeti Hadapródiskola Bajtársi Körének képviselői a fegyvernemi kopjafa mellett rótták le tiszteletüket a nemes Paleta Géza magyar királyi tüzér ezredes emlékére állított szobornál, valamint az Uzsabányáról származó gránittömb előtt, amin a hadapródok 1944 júliusi hősiességének emléket állító tábla van elhelyezve. Az ezred által szervezett ünnepségek mellett az alakulat képviselte magát a felújított Mátyás templomban a Szt. Borbála tiszteletére tartott szentmisén, és az azt követő hősi emléktábla koszorúzáson.

Törőcsik Krisztina ka.; Kép: Gulyás Attila tőrm.

Szűcs István, a HOHE Baranya Megyei Szervezet vezetője küldte be a Pécsi Hírek 2014. március 3-i számának kivonatát, melyben **“A kommunizmus áldozataira emlékeztek Pécsen”** címmel olvasható képes beszámoló a 12. oldalon. Ahogy írja,

“A mellékelt tudósítás a Pécsi Hírekben jelent meg, a kommunizmus áldozatairól történt február 25-i megemlékezésről. A cikkben említett Patacs és Rácváros ma Pécshez tartozó, egykor különálló községek voltak. A szép ünnepség egyik szónoka dr. Breuer Pál volt, aki amellet, hogy a Recski Szövetség Délkelet-Dunántúli elnöke, a HOHE Baranya Megyei Szervezetének is megalakulása óta aktív tagja. Dr. Breuer Pált 1944-ben avatták műszaki hadnaggyá a Bolyai Akadémián, tehát idén rubin diplomás. A háború végén Németországban szovjet fogságba esett, a fogságban sikeres éhségstrájkot szervezett a jobb elbánás érdekében. Hazatérte után családjával egy Dráva-menti faluban élt, ahonnet rövidesen kitelepítették egy hortobágyi juhásztelepre. A Forradalom után sikerült elvégeznie a jogi egyetemet, rehabilitált őrnagy, számos kitüntetés birtokosa.”

Szakály Sándor hadtörténész professzor, a HOHE elnöke vezeti a Veritas Intézetet
MH, 2013. december 31.

Szakály Sándor történész lett a kormány által létrehozott Veritas Történetkutató Intézet vezetője. Kinevezése január 2-től öt esztendőre szól. Az intézet a dualizmustól a rendszerváltásig terjedő korszakot kutatja, célja a „nemzeti sorsfordulók torzításmentes feltárása, a magyar társadalom történelmi tudatának megerősítése”.

Fekete Dénes beszámolója Miskolcra

Kedves Gergely!

Boldog újévet kívánok erőben-egészségben! (...) Januárban az 1943-as doni eseményekere emlékeztünk.

Miskolcon az elmúlt hónapokban az alábbi rendezvények voltak:

-A Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Szervezete 2013. december 19-én tartotta közgyűlését. A tagságot v. Feledy Péter titkár köszöntötte, majd felkérte Tóth Béla elnököt éves beszámolójának megtartására. Az elnök úr külön köszöntötte a jelenlévők közötti legidősebb tagunkat, **a 93 éves v. Tergalecz Ferencet**, aki tábori tüzerként harcolt a Don-kanyarban, de az orosz hadifogságot is megjárta.

-2014. január 6-án emléktúra a Bükkben, melynek során megkoszorúztuk Bükkszentkereszten a II. világháborúban elesett Hét katona sírját,

-2014. január 9-én megemlékezés a Miskolci Helyőrségi Nyugdíjas Klubban (a Bocskai laktanyában),

-2014. január 12-én emlékmise a Miskolci Szent Anna templomban,

-2014. január 13-án koszorúzás Miskolcon a Szemere kertben lévő kopjafánál.

A klubban vendégünk Kovács József (szül. 1922-ben) Doni harcos volt *(akinek rövid életrajzát ebben a számban olvashatják; a szerk.)*.

Tisztelgés a kényszermunkára elhurcoltak emléktáblájánál

A Vitézi Rend Miskolci Szervezete szervezésében 2014. január 26-án emlékeztek meg Miskolcon arról a mintegy 400 diósgyőri lakosról, akiket a szovjet hatóságok 1945-ben e napon hurcoltak el kényszermunkára. A főleg német nevű embereket tájékoztatóra hívták a moziba, de onnan már nem volt hazamenetel. Hajnalban bevonatolták, majd a Dombászi bányavidékre szállították őket. Az ártatlan emberek egy része több év nehéz körülmények között végzett munka után került haza, sokan ismeretlen helyen nyugszanak a messzi idegenben. Az elhurcoltakról Miklós Árpád emlékezett meg, s Mikolai Vince diósgyőri plébános mondott értük imát. Az egykori málenkij robotra elvittek közül ketten voltak jelen, Lerch Ernőné Mártika és Árvay Zoltánné Ella néni. A többiek idős koruk, betegségeik, illetve a téliesre fordult időjárás miatt nem vállalták a részvételt. Miskolc város nevében Pfliegler Péter alpolgármester, a FIDESZ részéről Dr. Sebestyén László országgyűlési képviselő, a Német Önkormányzattól Dr. Lange László elnök helyezett el koszorút az emléktáblánál. Ez után számos miskolci civil szervezet és egyesület róttá le tiszteletét és gyújtott mécseseket az elhunytakért. A rendezvényen a Bükkszentkereszti Hegyivadász Egylet és a Vitézi Rend tagjai adták a díszőrséget.

Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szövetség országos elnöke küldte be az alábbi értesítést egy könyvbemutatóról:

„Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért” Alapítvány, a Magyar Vidék Országos 56-os Szövetség és a Történelmi Vitézi Rend 2014. március 7-én Veszprémben könyvbemutatót rendezett **Dr. Szíjj Ferenc ny. okl. vegyész-mérnök, egykori 56-os nemzetőr „Túl a Kárpátokon – Ötvenhatról másképpen ” c. kötetének** ismertetésére. Bevezetőt mondott Dr. Paczolay Gyula ny. egyetemi docens, nyelvész. A könyv bemutatójával is tisztelgetek a Veszprémből 1956. november 8-án a Szovjetunióba deportált nemzetőrök, egyetemisták és egyetemi oktatók emléke előtt.

Nagy László Gerő nyug. ezredes küldte be az alábbi, kivonatosan közölt beszámolót a Ludovika Zászlóalj megalakulásának 3. évfordulója alkalmából, valamint felhívta figyelmünket a Ludovika előtt újra felállított „Névtelen Hősök Emlékművé”-re.

Példát mutató Honvédség

Forrás: www.honvedelem.hu

A Honvédség ma egy olyan pozitív jeleket sugárzó sziget a magyar társadalomban, amely a hazaszereteten és a honvédelmi értékeken túl, az emberekhez méltó egészséges életmódban is képes példát mutatni – mondta **Dr. Hende Csaba honvédelmi miniszter** az MH Ludovika Zászlóalj megalapításának harmadik évfordulója alkalmából tartott ünnepségen február 7-én, a Zrínyi Miklós Laktanya és Egyetemi Campuson.

A miniszter elmondta: az elmúlt években Magyarország és benne a honvédelem rendszerének megújításáért is nagyon sokat dolgoztak, óriási erőfeszítéseket tettek a tisztképzés megújításáért is. Erre azért volt szükség, hogy a hallgatók méltó körülmények között tudjanak felkészülni hivatásuk teljesítésére, illetve azért, hogy a közszolgálati életpályamodellnek köszönhetően a leszerelés után is tovább szolgálhassák a hazát a tapasztalataiknak megfelelően. Ez az értelme a Nemzeti Közszolgálati Egyetem közös képzési rendszerének és annak, hogy szinte akadálytalan az átjárhatóság a rendőrök, a köztisztviselők és katonák között. „Az akartuk, hogy létrejöjjön az átjárhatóság, az átképzés lehetősége a katonai karrier befejezése után, tehát senkit nem hagyunk az út szélén, és a magyar állam mindenkinek méltó megélhetést biztosít majd” – hangsúlyozta.

(...) A hallgatókhoz fordulva Hende Csaba emlékeztetett: arra vállalkoztak, hogy olyan embereket vezessenek, akik hajlandóak alárendelni magukat a nemzet védelmének, ezért vállalják mindannyian a veszélyt, vagy a szeretteiktől való távollétet. „Jó parancsnokként a honvédekről mindig gondoskodnotok kell, és értük mindig felelősséget kell vállalnotok” – fűzte hozzá.

Molnár Zsolt ezredes, a zászlóalj parancsnoka elmondta: minden résztvevőnek igazi kihívás volt az elmúlt három év, hiszen egy új rendszerben, megújult feladattal kellett megküzdeni. „Jelentem, nem töltöttük hiába ezt a három évet, a csapat összekovácsolódott” – fogalmazott, és hozzátette: mára nemcsak elfoglalták, de meg is szilárdították helyüket a honvédség rendszerében. A tisztjelöltekhez szólva Molnár Zsolt emlékeztetett, hogy mindössze három fontos dolgot várt el tőlük három éve: tiszteletet, fegyelmet és alázatot. „Ez a három szó, ez a hármas elvárás azóta sem változott, hiszen önök azok, akik a jövőben a Magyar Honvédség vezetői lesznek, emberek sorsáról, életéről kell döntéseket hozniuk – hangsúlyozta. Az ünnepségen **a legidősebb és a legfiatalabb ludovikás** szelte fel a születésnap tortát: a kardot, amellyel szepteltek, a 99 éves vitéz békei Koós Ottó és a 19 éves Kozáry Péter tartotta. A honvédtiszt-jelöltek megkapták *A Ludovika* című kötetet is.

Horvay János szobrászművész (1874. május 29, Pécs - 1944. november 19, Budapest). Eredetileg 1924. május 25-én, tíz évvel az I. Világháború kitérője után leplezték le a *Névtelen Hősök Emlékművét* az Akadémia előterén. 3 lépcsőre helyezett kőfalon koporsó, előtte Hungária ülő alakja, karjában elesett katonát tart. A felirat a koporsó előlapján „NÉVTELEN HŐSEINKNEK 1914-1918”. Közben a hátsó oldalra 1998-ban Eszenyi László adományából bronz domborműves emléktáblát helyezett el a Bolyai János Honvéd Alapítvány, melynek felirata: „A II. VILÁGHÁBORÚ KATONAHŐSEINEK ÖRÖK EMLÉKEZETÉRE”

A kormányfő fogadta Hilarion metropolitát - a doni megemlékezésekről és az oroszországi magyar katonasírok gondozásáról is szó esett

MHO/MTI, 2013. december 16.

A kelet-nyugati egyházi párbeszédéről is egyeztetett **Orbán Viktor miniszterelnök** a volokalamszki metropolitával, a moszkvai patriarchátus külügyi

vezetőjével. A keresztény értékekről, a kelet-nyugati egyházi párbeszédéről és a hadisírokról is szó volt a megbeszélésen az Országházban. Hilarion metropolita nagyra értékelte az orosz ortodox egyház és a magyar kormány között a közelmúltban megszületett megállapodást. A magyar miniszterelnök pedig köszönetet mondott a doni áttörés évfordulóján tartott megemlékezésekért, valamint azért, hogy az orosz ortodox egyház nagy figyelmet fordít az

HALÁLOZÁS

-v. **Szentpétery László** jelentette, hogy Clevelandben január folyamán elhunyt v. **Kovács Ferenc**, 1942-es avatású gyalogos hadnagy.

-v. **Ferenczy Lóránt MHBK argentíni fűcsoportvezető** jelentette, hogy 2014. január 9-én, 94 éves korában Buenos Airesben örökre elaludt **Rakolczay Márta**, az argentíni magyar tüzérek "nagyasszonya", **Rakolczay Géza tüzér vezérkari alezredes özvegye**, aki mint Rieger Márta 1920 február 20-án Miskolcon született.

-**Borbás Károly fűszerkeztű emeritus (Toronto)** közölte, hogy a lapunk előző számában említett v. **Keresztes Zoltán m. kir. utász százados** életének 99. évében 2014. február 17-én Vancouverben (British Columbia tartomány, Kanada) elhunyt, valamint

-**Pintér Aladár csendőrhadnagy özvegye Leyla** 2013 novemberében Vancouverben elhunyt. Mendkettű lapunk hűséges olvasója volt.

-**Kakucsi Gyűgy a HOHE részéről tájékoztatott**, hogy **Szmodis Lóránt egykori Kűszegi Katonaiskolás**, majd Budapesti Műszaki Hadaprűdiskolai (**folyaműr**) bajtársuk hosszas betegeskedés után 2014. február közepén elhunyt. Temetése március 6.-án volt a Farkasréti temetűben.

-**Dobozy István, az MHBK Dél-Ausztráliai „Zákó András Fűcsoportja” vezetője jelentette**: "Elhunyt **Nagy Berta** (Betty) (*1919 március 2, +2013 december 11). 2013. december 24-én búcsűztunk el kedves **bajtársnűnktűl**, aki mindig bőkezűen támogatta a magyar érdekeket. „Uram, te voltál hajlékunk nemzedékrűl nemzedékre. Mielűtt hegyek szűlettek, mielőtt a föld és a világg létrejűtt, öröktűl fogva mindörűkeké vagy te, Ő Istenem! (Zsoltárok könyve 90,2)” Őszinte részvétűnket küldjűk szeretett családjának. A Jó Isten adjon neki örűk nyugodalmat.”

RűVID HűREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-A **HOHE** kecskeméti területi szervezete **elnűke, Dr. P. Jűsa Iván** kedves karácsonyi lapját köszönjűk szépen!

-v. **Szmolnik Lajos nyá. repűlűs őrnagy** (*Nyűregyháza, 1928), 56-os forradalmár, melbourn-i cserkészvezetű, a Szabadságharcos Világgszűvetség ügyvezetű elnűke **Ivanhoe-bűl**, Ausztrália Victoria államából jelentette, hogy Ausztrália legnagyobb nemzeti ünnepén, alapításának 226. évfordulűján, 2014. január 26-án "Australia Day Award"-dal tűntették ki. Küldűtt magáról egy fűnyképet is, valamint az *Ausztráliai Magyar Élet* c. hetilap február 6-i számának 8. oldalán található vele készűlt interjű fűnymásolatát is. Köszönjűk és gratulálunk neki!

-**Mányoki-Németh Károly (Toronto)** elkűldte szerkesztűségűnknek Számadás című színvonalas összeállításának legűjabb számát (XXIII. évf. 1. sz.), melyben a Szabadságharcrrűl szűlű és a Forradalom szellemében írott cikkek, beszámolűk, elemzések találhatűk. Köszönjűk szépen.

-**A Vítűzi Rend** Magyarországi Tűrűzsszűke, melynek jelenlegi központja az Országos Tűrűzskapitány lakhelye folytán Alcsűtdobozon van, ismét volt kedves elkűldeni szerkesztűségűnknek a *Vítűzek Hűrmondűja* legűjabb

számát, melyet köszönünk szépen. Egyúttal apró helyesbítést is közölnünk kell itt, hiszen nem a Vitézi Rend "csoportja" küldte a Hírmondót (ahogy az előző, 542. számunk 24. oldalán szerepel), hanem maga a Magyarországi Törzsszék. Köszönjük a kiigazítást **v. Horváth Csabának, Magyarország Országos Törzskapitányának**. (Ugyanakkor, a valós helyzetet ismerve hadd fűzzük hozzá, hogy a többi vitézi rendi csoport híreit is szívesen fogadjuk, hiszen mindenki munkáját meg kell becsülni, aki magyar ügyekben tesz valamit.)

-**Schaffer Frigyes szerkesztő** ismét volt szíves elküldeni **Perth-ből** (Nyugat-Ausztrália) a **Perthi Magyar Hírek** legújabb számát, melyet köszönünk. Ebben a számban számoltak be a 2013 decemberében Adelaide-ben XV. Ausztráliai Magyar Találkozóóról, melyen az egyik résztvevő, **Dankó Ferenc (Melbourne) Horthy Miklós kormányzó** életéről tartott történelmi előadást.

-**v. Bősze József nyá. alezredes (Budapest)** küldött be anyagot az I. Világháború kitörésének 100. évfordulója kapcsán. Cikke a Magyar Hősök Emlékünnepének történetét mutatja be, és az ünnepnap időzítése folytán idei 2. számunkban jelenik majd meg, "*Május utolsó vasárnapja, a Magyar Hősök Emlékünnepé*" címmel. Köszönjük szépen!

-**Internetes albumban a hős magyar katonák**. Az I. világháború kitörésének 100. évfordulója jegyében közzétették az interneten a hősiességükért a legrangosabb kitüntetésekkel elismert katonák albumát. Az első világháború magyar hőseinek albumában – a történészek és kutatók által üzemeltetett honlapon – a Mária Terézia Katonai Rend kitüntetettjei, a Tiszti arany vitézségi érmesek, valamint a Legénységi arany vitézségi érmesek szerepelnek. A Mária Terézia Katonai Rend érdemrendjét 131 katonának adományozták, Tiszti arany vitézségi érmet 99, legénységi arany vitézségi érmet mintegy 1500 magyar katona kapott az I. világháborúban tanúsított helytállásáért. A honlap egyik szerkesztője Maruzs Roland, a HM katonai hagyományörző és hadisírgondozó osztályának vezetője. A honlap címe: <http://www.hungarianarmedforces.com/1vh>

Két helyesbítési kérelem:

1. Tisztelt Szerkesztőség,
az 542. számban nevem és rangom helytelenül jelent meg. Kérem helyesbítését. Nevem v. Sebő Enikő, Rédvayné, nem vagyok az MHBK-nak a törzskapitánya, csak tagja. A kanadai Vitézi Rend törzskapitánya vagyok.
Munkájukhoz sok sikert kívánok, tisztelettel,
v. Sebő Enikő, Rédvayné, a kanadai Vitézi Rend törzskapitánya (Calgary)

2. Kedves Gergő,
a legutóbbi számban nevem alatt nyá. alezredes van, kérlek javítsd ki nyá. ezredesnek, mellyé tavaly nyáron léptettek elő.
Köszönöm,
v. Lengyel Alfonz (Sarasota, Florida, USA)

(Alfonz bátyánk egyébként készül ludovikás avatásuk 70. évfordulójának megünneplésére is, hiszen 1944. augusztus 20-án avatták; a szerk.)